

Kafkasia, inkluzivní taneční inscenace, jak už samotný název napovídá, inspirovaná životem a tvorbou Franze Kafky....

Já jsem měla příležitost představení vidět při jeho první premiéře v pátek 13. dubna na jevišti brněnského Divadla Barka.

Anotace hry slibovala vstup do "čistého, téměř posvátného místa, kde je vše průzračně čisté a zároveň surreálné. Lidé a bytosti zde vytvářejí stále se měnící, propojující a obnovující se fantaskní výstavu snových obrazů. Vše je tady nové. To nepatrné najednou dominuje a síla působí ochable. Je to mystická, zasněná Kafkasia."

Nejsem divadelní expert, a tak jsem byla zvědavá, jak se dá v šesti lidech různého věku, fyzické či psychické kondice, a národnosti, na jevišti o rozloze 10 x 10 metrů, navíc bez kulis tohle všechno vyjádřit, aby z toho i divák něco měl. Upřímně, byla jsem trochu skeptická, přeci jen Kafka je dost těžké téma. Musím však uznat, že se to dle mého laického názoru Tereze Lepold Vejsadové a Bronislavu Roznosovi, kteří představení režírovali, vytvořili choreografii a objevili se i na jevišti, stejně jako všem ostatním tanečnickům, rozhodně podařilo. Najednou jsem se totiž opravdu ocitla v jiném světě, který byl sice vzdálený, ale ne úplně cizí.

Vše, co probíhalo na jevišti na mne působilo jako dokonalá mnohvrstevnatá koláž, poskládaná ze snů, podvědomých myšlenkových pochodů, vědomých racionálních úvah, vizí, pocitů, citů a reálných vzpomínek Franze Kafky. Hudba, tanec, mluvené slovo a promítané černobílé obrazy vytvořilo dokonale silný celek, který mne usadil hlouběji do sedadla a já jsem najednou začala tíhu absurdity lidské existence pociťovat i na sobě.

Bylo to vůbec velmi sugestivní představení, pocit bezmoci, izolovanosti, duševní rozpolcenost, absurdita moci, jejich donucovacích prostředků a byrokracie na mne dýchala z každého obrazu, i z každého pohybu Olafa Straubeho, představitele Kafky, kterému jsem v tom okamžiku naprosto uvěřila, že Franzem Kafkou skutečně je.

S obdivem jsem sledovala i Milu Vašíčkovou, které naopak uvěřit vůbec nemůžu že jí je 70 let!

Součástí hereckého/tanečního týmu byli i osmnáctiletý Max Gabler, s těžkým mentálním postižením z Drážďan a Milan Zeman, s tělesným handicapem z Brna. Oba byli ohromní a bez nich by bylo pro mne toto představení nepředstavitelné.

Na závěr jen tolik, že nejen Divadlo Barka, které poskytlo hereckému spolku a jejich hře prostor je bezbariérové, ale i tato nadčasová taneční inscenace byla všech bariér prostá a žádnou roli si v něm neurvala ani ta jazyková.

Luisa Divišová, Česká televize, režisérka